

III. Generaldebatten om Folkeforbundets Virksomhed.

Generaldebatten aabnedes Onsdag den 27. September af den britiske Udenrigsminister, Sir *John Simon*. Han understregede den britiske Regerings Vilje til at føre Nedrustningskonferencen igennem til et Resultat snarest muligt, idet han samtidig tog Afstand fra Tanken om yderligere Udsættelse og fra de verserende Rygter om, at Konferencen skulde fortsættes som en Fire-Magts Konference i Stresa eller Rom.

Vi staar, udtalte Sir John, overfor vanskelige politiske Problemer, Problemer, hvis Løsning ikke vedblivende kan udskydes, og vi maa regne med den alvorlige Kendsgerning, at en Generation, som aldrig har kendt Krigens Rædsler, er ved at vokse op; det er derfor en Pligt for dem, der endnu husker Krigens frygtelige Tid, at protestere mod den Fatalisme, som er tilbøjelig til at betragte Krigen som uundgaaelig.

Den engelske Udenrigsminister fremhævede videre den store Betydning, han tillagde Raadets Arbejde og udtalte, at det efter hans Mening hørte til en Udenrigsministers fornemste Pligter at give Møde i Raadet, idet han samtidig fandt Anledning til at beklage den uheldige Praksis, at Raadet — bl. a. som Følge af, at der i det sidste Aar til Stadighed havde været Møder i Genève — hyppigt var blevet sammenkaldt til ekstraordinære Møder med meget kort Varsel; ganske vist kunde de Stater, som havde faste Delegerede i Genève, uden Vanskelighed give Møde, men hvis Raadet vedblivende skulde være, hvad det burde være, nemlig det Sted, hvor Staternes Udenrigsministre samledes for personligt at udveksle Synspunkter ikke blot om de Spørgsmaal, som stod opført paa Dagsordenen, var det af Betydning, at Møderne saavidt muligt afholdtes med ganske bestemte Mellemrum, saaledes at Udenrigsministrene kunde træffe deres Dispositioner herefter.

I Forbindelse med sin Omtale af Nedrustningsspørgsmaalet kom John Simon ind paa Stormagternes Stilling indenfor Folkeforbundet og den Kritik, som fra forskellig Side var kommet til Orde. Paa den ene Side, udtalte Sir John, er der en Tendens til at betragte Stormagterne som en Stat i Staten, der egenmægtigt forhandler om Spørgsmaal, som rettelig hører hjemme i Forsamlingen, og derved svækker de mindre Staters Stilling ved at præjudicere Afgørelserne. Paa den anden Side hører man ofte udtalt, at vigtige Afgørelser forhales, fordi Stormagterne, som man venter skal føre an, ikke paa Forhaand er blevet enige om Hovedlinjerne. Dette er, fortsatte Taleren, en aabenbar selvmodsigende Kritik, og Stormagternes Forhold til Forsamlingen er da efter min Mening ogsaa et ganske andet. Mange af de Spørgsmaal, hvormed Folkeforbundet beskæftiger sig, er Spørgsmaal, hvis Løsning i ikke ringe Grad afhænger af Samarbejde og god Forstaaelse mellem de Stater, som ifølge Sagens Natur maa bære det største Ansvar og de største Byrder, og dette Synspunkt har da ogsaa indenfor Folkeforbundets Princip om Staternes Ligeberettigelse, fundet Udtryk i Raadets Sammensætning.

Til Belysning af denne Opfattelse omtalte John Simon derefter de Forhandlinger, som netop fandt Sted mellem Stormagterne i Nedrustningsspørgsmaalet, idet han pointerede, at det aldeles ikke var Stormagternes Hensigt at overflytte Konferencens Virksomhed til en snævrere Kreds af Stater, men udelukkende at fjerne visse Hindringer for Afsluttelsen af en Konvention — og vel at mærke en Konvention paa Grundlag af det af den samlede Konference i Forvejen vedtagne Udkast.

Som næste Taler tog den østrigske Forbundskansler, *Dollfuss*, Ordet, og gjorde kort Rede for Østrigs Stilling, idet han navnlig understregede dets Vilje til Uaf-